Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

18. rujna 2019.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EU) br. 1215/2012 – Sudska nadležnost u građanskim i trgovačkim stvarima – Područje primjene – Članak 1. stavak 2. točka (b) – Stečaj, postupci koji se odnose na likvidaciju nesolventnih trgovačkih društava ili drugih pravnih osoba, postupci poravnanja i slični postupci – Isključenost – Tužba za utvrđenje postojanja tražbine radi njezine prijave u okviru stečajnog postupka – Primjena Uredbe (EZ) br. 1346/2000 – Članak 41. – Sadržaj prijave tražbine – Glavni i sekundarni stečajni postupak – Litispendencija i povezani postupci – Primjena po analogiji članka 29. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012 – Nedopuštenost”

U predmetu C-47/18,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Oberlandesgericht Wien (Visoki zemaljski sud u Beču, Austrija), odlukom od 17. siječnja 2018., koju je Sud zaprimio 26. siječnja 2018., u postupku

**Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad**

protiv

**Stephana Riela**, u svojstvu stečajnog upravitelja društva Alpine Bau GmbH,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: J.-C. Bonichot, predsjednik vijeća, R. Silva de Lapuerta (izvjestiteljica), potpredsjednica Suda, C. Toader, A. Rosas i M. Safjan, suci,

nezavisni odvjetnik: Y. Bot,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, A. Freytag, u svojstvu agenta,

– za S. Riela, u svojstvu stečajnog upravitelja društva Alpine Bau GmbH, S. Riel, *Rechtsanwalt*,

– za španjolsku vladu, M. Sampol Pucurull, u svojstvu agenta,

– za poljsku vladu, B. Majczyna, u svojstvu agenta,

* Jezik postupka: njemački

– za Europsku komisiju, M. Heller i M. Wilderspin, u svojstvu agenata,

– za švicarsku vladu, M. Schöll, u svojstvu agenta,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 4. travnja 2019.,

donosi sljedeću

**Presudu**

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 1. stavka 2. točke (b) i članka 29. stavka 1. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. i ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.) te članka 41. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku (SL 2000., L 160, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 3.).

2 Zahtjev je podnesen u okviru spora između Skarb Panstwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad (Državna riznica Republike Poljske – Generalni direktor državnih cesta i autocesta) i Stephana Riela, u svojstvu stečajnog upravitelja u glavnom stečajnom postupku otvorenom u Austriji nad društvom Alpine Bau GmbH, u vezi s tužbom za utvrđenje postojanja tražbina.

## Pravni okvir

### *Pravo Unije*

*Uredba br. 1215/2012*

3 U članku 1. Uredbe br. 1215/2012 određuje se:

„1. Ova se Uredba primjenjuje u građanskim i trgovačkim stvarima, bez obzira na vrstu suda. Ne proteže se posebno na porezne, carinske ili upravne predmete ili na odgovornost države za radnje i propuste u izvršavanju javnih ovlasti (*acta iure imperii*).

2. Ova se Uredba ne primjenjuje na:

[…]

(b) stečaj, postupke u vezi likvidacije nesolventnih trgovačkih društava ili drugih pravnih osoba, postupke prisilnog poravnanja ili slične postupke;

[…]”

4 U skladu s člankom 29. te uredbe:

„1. Ne dovodeći u pitanje članak 31. stavak 2., ako su pred sudovima različitih država članica pokrenuti postupci u pogledu istog predmeta spora između istih stranaka, svaki sud, osim onog koji je prvi pokrenuo postupak, po službenoj dužnosti zastaje s postupkom sve dok se ne utvrdi nadležnost suda koji je prvi pokrenuo postupak.

2. U slučajevima iz stavka 1., na zahtjev suda pred kojim je pokrenut postupak povodom spora, svaki drugi sud pred kojim je pokrenut postupak bez odgode obavješćuje prethodni sud o datumu pokretanja postupka u skladu s člankom 32.

3. Ako se utvrdi nadležnost suda koji je prvi pokrenuo postupak, svaki sud osim tog suda proglašava se nenadležnima u korist tog suda."

5 Članak 30. navedene uredbe glasi:

„1. Ako se pred sudovima različitih država članica vode povezani postupci, s postupkom mogu zastati svi sudovi osim onog pred kojim je započet prvi postupak.

2. Ako teče postupak pred sudom koji je prvi pokrenuo postupak koji je prvostupanjski sud, svaki drugi sud može također, na zahtjev jedne od stranaka, odbiti nadležnost ako sud koji je prvi pokrenuo postupak nadležan u stvarima o kojima je riječ te ako njegovo pravo omogućuje spajanje postupaka.

3. Za potrebe ovog članka, postupci se smatraju povezanima ako među njima postoji toliko bliska veza da postoji interes da se odvijaju zajedno i da bude donesena jedna sudska odluka, kako bi se izbjegla opasnost donošenja proturječnih sudskih odluka zbog vođenja odvojenih postupaka."

*Uredba br. 1346/2000*

6 U uvodnim izjavama 2., 6., 8., 12., 18., 19. i 21. Uredbe br. 1346/2000 navodi se:

„(2) Pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta zahtijeva da se prekogranični stečajni postupci trebaju odvijati učinkovito i djelotvorno, a ovu je Uredbu potrebno donijeti kako bi se postigao ovaj cilj […]

[…]

(6) U skladu s načelom proporcionalnosti, ovu uredbu trebalo bi ograničiti na odredbe koje uređuju ovlaštenje za pokretanje [otvaranje] stečajnih postupaka i odluke koje se donose neposredno na temelju stečajnih postupaka, te su tijesno povezane s takvim postupkom. K tomu, ova uredba treba sadržavati odredbe u vezi s priznavanjem onih odluka i propisa koji se primjenjuju, a koji također zadovoljavaju to načelo.

[…]

(8) S ciljem poboljšavanja učinkovitosti i djelotvornosti stečajnih postupaka koji imaju prekogranične učinke potrebno je i primjereno da odredbe o sudskoj nadležnosti, priznavanju i pravu koje se primjenjuje u ovom području budu sadržane u jednom pravnom aktu Zajednice, koji je obvezujući i izravno primjenjiv u državama članicama.

[…]

(12) Ova Uredba omogućuje da se glavni stečajni postupak pokrene [otvori] u državi članici gdje dužnik ima središte svojih glavnih interesa. Ti postupci imaju općenito područje primjene i usmjereni su k tomu da obuhvate svu dužnikovu imovinu. Zbog zaštite različitosti [različitih] interesa, ova Uredba dopušta pokretanje [otvaranje] sekundarnih postupaka koji se odvijaju usporedo s glavnim postupcima. Sekundarni postupci se mogu pokrenuti [otvoriti] u državi članici gdje dužnik ima poslovni nastan. Učinci sekundarnog postupka su ograničeni na imovinu koja se nalazi u toj državi. Obvezna pravila o koordinaciji s glavnim postupkom zadovoljavaju potrebu za jedinstvenom primjenom u Zajednici.

[…]

(18) Nakon pokretanja [otvaranja] glavnog stečajnog postupka, pravo podnošenja zahtjeva za pokretanje [otvaranje] stečajnog postupka u državi članici gdje dužnik ima poslovni nastan nije ograničeno ovom Uredbom. Stečajni upravitelj u glavnom postupku ili bilo koja druga osoba ovlaštena na temelju nacionalnog prava države članice, može zahtijevati pokretanje [otvaranje] sekundarnog stečajnog postupka.

(19) Osim zaštite lokalnih interesa, sekundarni stečajni postupci mogu poslužiti u različite svrhe. Može biti slučajeva gdje je dužnikova stečajna masa previše složena da bi se njome upravljalo kao jedinicom [cjelinom], ili gdje su razlike u dotičnim pravnim sustavima tako velike da se mogu javiti poteškoće kada se djelovanje zakona države članice u kojoj se pokreće [države u kojoj je otvoren] postupak proširi i na druge države gdje se imovina nalazi. Iz tog razloga, stečajni upravitelj može zatražiti pokretanje sekundarnog postupka kada je to potrebno radi učinkovitog upravljanja imovinom [stečajnom masom].

[…]

(21) Svaki vjerovnik koji ima stalno uobičajeno boravište, domicil ili registrirano sjedište u Zajednici, trebao bi imati pravo na podnošenje svojih zahtjeva u svakom stečajnom postupku u Zajednici koji se odnosi na dužnikovu imovinu. […]”

7 Članak 3. te uredbe glasi kako slijedi:

„1. Sudovi države članice unutar čijeg državnog područja se nalazi središte dužnikova glavnog interesa imaju nadležnost pri pokretanju stečajnog postupka. U slučaju trgovačkog društva ili pravne osobe, a u nedostatku dokaza o suprotnom, pretpostavlja se da je mjesto njihovog sjedišta ujedno i središte glavnog interesa.

2. Kada se središte dužnikova glavnog interesa nalazi unutar državnog područja jedne države članice, sudovi druge države članice imaju nadležnost za pokretanje stečajnog postupka protiv tog dužnika samo ako on ima poslovni nastan na državnom području te druge države članice. Učinci tih postupaka su ograničeni na imovinu dužnika koja se nalazi na državnom području potonje države članice.

3. Kada su stečajni postupci pokrenuti [je stečajni postupak otvoren] na temelju stavka 1., bilo koji postupci pokrenuti [otvoreni] naknadno prema stavku 2. su sekundarni postupci. Potonji postupci moraju biti likvidacijski postupci.

[…]”

8 U članku 4. spomenute uredbe predviđa se:

„1. Ako ova Uredba ne propisuje drugačije, pravo koje važi za stečajne postupke i njihove posljedice jest ono države članice na čijem državnom području su takvi postupci pokrenuti, a koja se u daljnjem tekstu navodi kao ‚država u kojoj je pokrenut postupak’.

2. Pravom države u kojoj se pokreću postupci utvrđuju se uvjeti za pokretanje takvih postupaka, njihovo vođenje i njihovo okončanje. Posebno se utvrđuje sljedeće:

[…]

(h) pravila koja uređuju prijavljivanje, verifikaciju i priznavanje tražbina;

[…]”

9 U skladu s člankom 27. te uredbe:

„Pokretanje postupka navedenog u članku 3. stavku 1. od strane suda države članice i priznatog u drugoj državi članici (glavni postupak) dozvoljava pokretanje sekundarnog postupka u toj drugoj državi članici čiji sud je nadležan na temelju članka 3. stavka 2. i bez ispitivanja dužnikove insolventnosti u toj drugoj državi. […] Njihovi učinci su ograničeni na imovinu dužnika koja se nalazi na državnom području te druge države članice."

10 U članku 31. Uredbe br. 1346/2000 navodi se:

„1. Ovisno o propisima koji ograničavaju razmjenu informacija, stečajni upravitelj u glavnom postupku i stečajni upravitelji u sekundarnim postupcima imaju dužnost međusobno razmjenjivati informacije. Oni moraju odmah proslijediti bilo kakvu informaciju koja može biti važna za druge postupke, posebno napredak postignut u prijavljivanju i potvrđivanju zahtjeva i svim mjerama usmjerenim prema okončanju postupka.

2. Ovisno o pravilima koja važe za svaki od postupaka, stečajni upravitelj u glavnom postupku i stečajni upravitelji u sekundarnim postupcima imaju dužnost međusobno surađivati.

[…]"

11 U članku 39. te uredbe određuje se:

„Bilo koji vjerovnik koji ima [uobičajeno] boravište, domicil ili sjedište u državi članici koja nije država u kojoj je pokrenut postupak [stečaj otvoren], uključujući i porezna tijela i tijela socijalne sigurnosti država članica, imaju pravo pisanim putem prijaviti tražbine u stečajnom postupku."

12 U skladu s člankom 40. navedene uredbe:

„1. Čim se u državi članici pokrene stečajni postupak, nadležni sud te države ili stečajni upravitelj kojega je imenovao odmah obavještavaju poznate vjerovnike koji imaju [uobičajeno] boravište, domicil ili sjedište u drugim državama članicama.

2. Takva informacija, dana u pojedinačnoj obavijesti, posebno uključuje rokove, kazne propisane u vezi s takvim rokovima, tijelo ili instituciju ovlaštenu da zaprimi prijavu tražbine i druge propisane mjere. Takva obavijest također navodi trebaju li vjerovnici, čije tražbine imaju pravo prvenstva ili koje su osiguran[e] stvarnim pravima, prijaviti svoje tražbine."

13 U članku 41. iste uredbe navodi se:

„Vjerovnik šalje preslike dokaznih isprava, ako takve postoje, i navodi prirodu tražbine, datum njezina nastanka i iznos, kao i poziva li se na povlaštenost, stvarno osiguranje ili pridržaj prava vlasništva u vezi s tražbinom, te koja je imovina pokrivena jamstvom na koje se on poziva."

14 Članak 42. Uredbe br. 1346/2000 glasi kako slijedi:

„1. Informacija iz članka 40. pruža se na službenom jeziku ili jednom od službenih jezika države u kojoj se pokreće postupak. U tu svrhu se koristi obrazac naslovljen ‚Poziv na prijavu tražbine. Rokovi kojih se treba pridržavati' na svim službenim jezicima institucija Europske unije.

2. Bilo koji vjerovnik koji ima [uobičajeno] boravište, domicil ili sjedište u državi članici koja nije država u kojoj se pokreće postupak može podnijeti svoju prijavu na službenom jeziku ili jednom od službenih jezika te druge države. Međutim, u tom slučaju njegovo podnošenje prijave je naslovljeno kao

‚Prijava tražbine' na službenom jeziku ili jednom od službenih jezika države u kojoj je pokrenut postupak. Uz to, od njega se može tražiti da osigura prijevod na službeni jezik ili jedan od službenih jezika države u kojoj je pokrenut postupak."

### *Austrijsko pravo*

15 U članku 102. Insolvenzordnunga (Stečajni zakon), u verziji koja se primjenjuje u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: IO), navodi se:

„Vjerovnici su obvezni istaknuti svoje tražbine u stečajnom postupku u skladu s odredbama koje slijede, čak i ako su te tražbine sporne."

16 Člankom 103. stavkom 1. IO-a određeno je:

„U prijavi se mora navesti iznos tražbine i činjenice na kojima se ona temelji kao i traženi isplatni red; u njoj se moraju precizirati dokazi koji se mogu podnijeti u prilog navodnoj tražbini."

17 Članak 110. stavak 1. IO-a glasi:

„Nositelji tražbina čije su točnosti ili isplatni redovi i dalje sporni mogu zahtijevati priznavanje njihova postojanja, kada je sudski postupak dopušten, podnošenjem tužbi protiv svih koji su ih osporili […]. Zahtjevi izneseni u okviru te tužbe mogu se temeljiti samo na razlogu koji je naveden u okviru prijave i na ispitnom ročištu; oni se ne mogu odnositi na iznos koji je veći od onog koji je bio naveden tom prilikom."

## Glavni postupak i prethodna pitanja

18 Tužitelj u glavnom postupku, zadužen za upravljanje poljskim državnim cestama, povjerio je društvu Alpine Bau izvedbu više projekata izgradnje cesta u Poljskoj, s tim da su ti ugovori bili dodijeljeni nakon javnog poziva na dostavu ponuda. Ugovori koji se odnose na te projekte sadržavali su detaljne odredbe o naknadama štete i kamatama koje se isplaćuju u slučaju kašnjenja u njihovu izvršenju.

19 Dana 19. lipnja 2013. u Austriji je pokrenut postupak restrukturiranja društva Alpine Bau, a S. Riel je imenovan njegovim stečajnim upraviteljem.

20 Oznaka tog postupka promijenjena je 4. srpnja 2013. u „stečajni postupak". Sljedećeg je dana, na temelju odluke Handelsgerichta Wien (Trgovački sud u Beču, Austrija), u spisu stečajnih postupaka navedeno da se radi o glavnom stečajnom postupku u smislu Uredbe br. 1346/2000.

21 Sekundarni stečajni postupak otvoren je u Poljskoj nad društvom Alpine Bau pred Sądom Rejonowy Poznān-Stare Miasto w Poznaniu (Općinski sud u Poznānu-Stare Miasto, Poljska).

22 Tužitelj u glavnom postupku je u glavnom stečajnom postupku otvorenom u Austriji prijavio tražbine 16. kolovoza 2013. i 22. lipnja 2016. dok je tražbine u sekundarnom stečajnom postupku otvorenom u Poljskoj prijavio 16. svibnja 2014. i 16. lipnja 2015.

23 Većinu tako prijavljenih tražbina osporili su S. Riel, imenovan u okviru austrijskog glavnog stečajnog postupka, i stečajni upravitelj imenovan u okviru poljskog sekundarnog postupka.

24 Tužitelj u glavnom postupku je 1. travnja 2015. u Poljskoj podnio tužbu za utvrđenje postojanja tražbine u iznosu od 309 663 865 poljskih zlota (PLN) (oko 73 898 402 eura).

25 On je 31. listopada 2016. također pred Handelsgerichtom Wien (Trgovački sud u Beču) podnio tužbu za utvrđenje postojanja tražbine od 64 784 879,43 eura, pri čemu je tražio da se u skladu s člancima 29. i 30. Uredbe br. 1215/2012 zastane s postupkom dok odluka u postupcima koji su u tijeku u Poljskoj i koji se odnose na ispitivanje tražbina ne postane pravomoćna.

26 Djelomičnom presudom od 25. srpnja 2017. Handelsgericht Wien (Trgovački sud u Beču) odbio je tužbu tužitelja u glavnom postupku u iznosu od 265 132, 81 eura a da pritom nije odlučio o njegovu zahtjevu da se zastane s postupkom.

27 Tužitelj u glavnom postupku podnio je žalbu na tu presudu pred Oberlandesgerichtom Wien (Visoki zemaljski sud u Beču, Austrija) pozivajući se osobito na povredu postupka jer je Handelsgericht Wien (Trgovački sud u Beču) odbio zastati s postupkom protivno članku 29. Uredbe br. 1215/2012.

28 Sud koji je uputio zahtjev pita se, kao prvo, je li tužba za utvrđenje postojanja tražbine koja je pred njim podnesena obuhvaćena područjem primjene Uredbe br. 1215/2012 ili Uredbe br. 1346/2000.

29 Kao drugo, pita se o primjenjivosti, eventualno po analogiji, pravila o litispendenciji iz Uredbe br. 1215/2012 u slučaju primjene Uredbe br. 1346/2000.

30 Kao treće, izražava sumnje o dosegu zahtjevâ iz članka 41. Uredbe br. 1346/2000 koji se odnose na sadržaj prijave tražbine od strane vjerovnika s nastanom u državi članici.

31 U tim okolnostima Oberlandesgericht Wien (Visoki zemaljski sud u Beču) odlučio je prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 1. stavak 2. točku (b) Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da se tužba za utvrđenje tražbine u skladu s austrijskim pravom u smislu [te odredbe] odnosi na stečaj i da je stoga isključena iz materijalnog područja primjene te uredbe?

2. (samo u slučaju da je odgovor na prvo pitanje potvrdan):

Treba li članak 29. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012 po analogiji primijeniti na povezane tužbe koje su obuhvaćene područjem primjene Uredbe br. 1346/2000?

3. (samo u slučaju da je odgovor na prvo pitanje niječan ili da je odgovor na drugo pitanje potvrdan):

Treba li članak 29. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da je riječ o postupku s istim predmetom spora između istih stranaka ako vjerovnik – [tužitelj u glavnom postupku] – koji je prijavio (u biti) identičnu tražbinu u austrijskom glavnom stečajnom postupku i u poljskom sekundarnom stečajnom postupku koju je odnosni stečajni upravitelj (u pretežitom dijelu) osporavao, najprije u Poljskoj protiv tamošnjeg stečajnog upravitelja u sekundarnom stečajnom postupku i nakon toga u Austriji protiv stečajnog upravitelja u glavnom stečajnom postupku – [S. Riela] – podnese tužbe za utvrđenje postojanja tražbina u stečajnom postupku u određenom iznosu?

4. Treba li članak 41. Uredbe br. 1346/2000 tumačiti na način da je ispunjen zahtjev navođenja ‚prirode tražbine, datuma njezina nastanka i iznosa'
   a) ako se – kao u ovom slučaju – vjerovnik sa sjedištem u državi članici koja nije država u kojoj je otvoren postupak – [tužitelj u glavnom postupku] – u svojoj prijavi tražbine u glavnom stečajnom postupku ograničava na to da tražbinu definira navođenjem konkretnog iznosa, ali bez navođenja datuma njezina nastanka (primjerice upotrebom izraza ‚*tražbina podizvođača JSV Slawomir Kubica za izvođenje radova na cesti*');

b) i ako se u samoj prijavi ne navodi datum nastanka tražbine, ali se iz priloga dostavljenih uz prijavu tražbine ipak može ustanoviti datum nastanka (primjerice na temelju datuma navedenog na priloženom računu)?

5. Treba li članak 41. Uredbe br. 1346/2000 tumačiti na način da se toj odredbi ne protivi primjena nacionalnih odredbi koje su u konkretnom slučaju povoljnije za vjerovnika koji prijavljuje tražbinu i koji ima sjedište u državi članici koja nije država u kojoj je otvoren postupak – primjerice u pogledu zahtjeva navođenja datuma nastanka tražbine?"

## O prethodnim pitanjima

### *Prvo pitanje*

32 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 1. stavak 2. točku (b) Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da je tužba za utvrđenje postojanja tražbina radi njihove prijave u okviru stečajnog postupka, poput one o kojem je riječ u glavnom postupku, isključena iz područja primjene te uredbe.

33 U tom pogledu, valja podsjetiti da uredbe br. 1215/2012 i 1346/2000 treba tumačiti na način da se izbjegnu sva preklapanja pravnih pravila koja se u tim tekstovima navode te sve pravne praznine. Stoga tužbe koje su na temelju članka 1. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 1215/2012 isključene iz njezina područja primjene zbog toga što potpadaju pod „stečaj, postupke u vezi likvidacije nesolventnih trgovačkih društava ili drugih pravnih osoba, postupke prisilnog poravnanja ili slične postupke" ulaze u područje primjene Uredbe br. 1346/2000. Jednako tako, tužbe koje ne ulaze u područje primjene članka 3. stavka 1. Uredbe br. 1346/2000 ulaze u područje primjene Uredbe br. 1215/2012 (presude od 20. prosinca 2017., Valach i dr., C-649/16, EU:C:2017:986, t. 24. i od 4. listopada 2018., Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, t. 30.).

34 Iz toga proizlazi da su područja primjene tih dviju uredbi jasno razgraničena i da tužba koja izravno proizlazi iz stečajnog postupka i koja je s njim tijesno povezana nije obuhvaćena područjem primjene Uredbe br. 1215/2012, nego područjem primjene Uredbe br. 1346/2000 (presuda od 14. studenoga 2018., Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, t. 31.).

35 U tom kontekstu Sud je uzeo u obzir činjenicu da su različite vrste tužbi o kojima je odlučivao bile podnesene u sklopu stečajnog postupka. Osim toga, Sud je u svakom pojedinom slučaju utvrđivao, prije svega, spada li pravna osnova tužbe o kojoj je riječ u područje stečajnog prava ili koje drugo pravno područje (presude od 4. rujna 2014., Nickel i Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, t. 26. i od 4. prosinca 2014., H, C-295/13, EU:C:2014:2410, t. 18.).

36 Konkretno, element koji je Sud ocijenio odlučujućim za utvrđivanje područja u koje tužba spada jest njezina pravna osnova. U skladu s tim pristupom, valja ispitati temelji li se pravo ili obveza koja je osnova tužbe na općim pravilima građanskog i trgovačkog prava ili na posebnim pravilima o odstupanjima koja se primjenjuju na stečajne postupke (presude od 4. rujna 2014., Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, t. 27., od 11. lipnja 2015., Comité d'entreprise de Nortel Networks i dr., C-649/13, EU:C:2015:384, t. 28., od 9. studenoga 2017., Tünkers France i Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, t. 22. i od 20. prosinca 2017., Valach i dr., C-649/16, EU:C:2017:986, t. 29.).

37 U ovom slučaju valja istaknuti da, osim činjenice da je tužba za utvrđenje postojanja tražbina iz članka 110. IO-a koju je podnio tužitelj u glavnom postupku element austrijskog zakonodavstva u području stečaja, iz teksta te odredbe proizlazi da je svrha te tužbe da je u okviru stečajnog postupka podnesu vjerovnici koji su u njemu sudjelovali u slučaju osporavanja točnosti ili isplatnog reda tražbina koje su ti vjerovnici prijavili.

38 Stoga, uzimajući u obzir te značajke, tužba za utvrđenje postojanja tražbina iz članka 110. IO-a izravno proizlazi iz stečajnog postupka s kojim je tijesno povezana, a njezina pravna osnova spada u područje stečajnog prava.

39 Slijedom toga, navedena tužba nije obuhvaćena područjem primjene Uredbe br. 1215/2012, nego područjem primjene Uredbe br. 1346/2000.

40 U tim okolnostima na prvo pitanje valja odgovoriti da članak 1. stavak 2. točku (b) Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da je tužba za utvrđenje postojanja tražbina radi njihove prijave u okviru stečajnog postupka, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, isključena iz područja primjene te uredbe.

### *Drugo pitanje*

41 Svojim drugim pitanjem, koje postavlja samo u slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 29. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da se taj članak po analogiji primjenjuje na tužbu poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku koja je isključena iz područja primjene te uredbe, ali koja je obuhvaćena područjem primjene Uredbe br. 1346/2000.

42 Najprije valja podsjetiti da se propisivanjem da, ako su pred sudovima različitih država članica pokrenuti postupci u pogledu istog predmeta spora između istih stranaka, svaki sud, osim onog koji je prvi pokrenuo postupak, po službenoj dužnosti zastaje s postupkom sve dok se ne utvrdi nadležnost suda koji je prvi pokrenuo postupak, člankom 29. stavkom 1. Uredbe br. 1215/2012 želi izbjeći donošenje nespojivih odluka u vezi s tim postupcima.

43 Također treba istaknuti da se, s obzirom na to da je zakonodavac Unije izričito isključio određene predmete iz područja primjene Uredbe br. 1215/2012, njezine odredbe, uključujući one isključivo postupovne naravi, ne primjenjuju po analogiji na te predmete.

44 Osim toga, takvom bi se primjenom povrijedio sustav Uredbe br. 1346/2000 i stoga ugrozio koristan učinak njezinih odredbi, među ostalim zato što se, u skladu s člancima 3. i 27. te uredbe, u vezi s njezinim uvodnim izjavama 12., 18. i 19., usporedno s glavnim stečajnim postupkom mogu otvoriti sekundarni stečajni postupci, što se člankom 29. stavkom 1. Uredbe br. 1215/2012 ne dopušta.

45 Osim toga, kao što je to Komisija istaknula u svojim pisanim očitovanjima, kada je riječ o sustavu Uredbe br. 1346/2000, njezinim člankom 31. omogućuje se izbjegavanje rizika donošenja nespojivih odluka uspostavljanjem pravila u području obavještavanja i suradnje u slučaju usporednih stečajnih postupaka.

46 Stoga, na drugo pitanje valja odgovoriti da članak 29. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da se ni po analogiji ne primjenjuje na tužbu poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku koja je isključena iz područja primjene te uredbe, ali koja ulazi u područje primjene Uredbe br. 1346/2000.

### *Treće pitanje*

47 Budući da je treće pitanje postavljeno samo za slučaj niječnog odgovora na prvo pitanje ili u slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje, na njega nije potrebno odgovoriti.

### *Četvrto i peto pitanje*

48 Svojim četvrtim i petim pitanjem, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 41. Uredbe br. 1346/2000 tumačiti na način da vjerovnik može u okviru stečajnog postupka prijaviti tražbinu, a da formalno ne navede datum njezina nastanka, ako se pravom države članice na čijem je državnom području otvoren taj postupak to dopušta i ako se taj datum može ustanoviti iz dokaznih isprava navedenih u tom članku 41.

49 Iz uvodnih izjava 2. i 8. Uredbe br. 1346/2000 proizlazi da je njezin cilj omogućiti učinkovito i djelotvorno funkcioniranje prekograničnih stečajnih postupaka te njihovo poboljšanje i ubrzanje.

50 Konkretno, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 21. i članka 39. te uredbe, potonjom se nastoji osigurati jednako postupanje s vjerovnicima unutar Unije i olakšati ostvarivanje njihovih prava.

51 U članku 4. stavku 2. točki (h) Uredbe br. 1346/2000 navodi se načelo prema kojem se pravila koja se odnose na prijavu, ispitivanje i priznavanje tražbina određuju prema pravu države članice na čijem je državnom području otvoren stečajni postupak. U članku 41. te uredbe, koji se nalazi u njezinu poglavlju IV., naslovljenom „Davanje informacija vjerovnicima i prijava njihovih potraživanja”, ipak se navode određeni zahtjevi koji se odnose na sadržaj prijave tražbine koji se, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točkama 59. i 72. svojeg mišljenja, moraju smatrati najvišim zahtjevima koji se u pogledu sadržaja prijave tražbine mogu nacionalnim propisom nametnuti vjerovnicima koji imaju svoje uobičajeno boravište, domicil ili sjedište u državi članici koja nije država na čijem je državnom području otvoren stečajni postupak.

52 Među tim zahtjevima u tom članku 41. predviđa se, među ostalim, da vjerovnik šalje presliku dokaznih isprava, ako takve postoje, i navodi datum nastanka tražbine.

53 Osim toga, valja podsjetiti da su, kao što je to istaknuto u točki 51. ove presude, pravila koja se odnose na ispitivanje i priznavanje tražbina i dalje, u skladu s načelom iz članka 4. stavka 2. točke (h) Uredbe br. 1346/2000, utvrđena zakonom države članice na čijem je državnom području otvoren stečajni postupak.

54 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da se članak 41. Uredbe br. 1346/2000 ne smije tumačiti tako da za učinak ima odbijanje prijave tražbine zbog toga što predmetna prijava tražbine ne sadržava jedan od podataka koji su u njemu navedeni, ako navođenje tog podatka nije propisano zakonom države članice na čijem je državnom području otvoren stečajni postupak i ako se navedeni podatak može bez posebnih poteškoća ustanoviti iz dokaznih isprava na koje se odnosi navedeni članak 41., a što je na nadležnom tijelu koje je odgovorno za ispitivanje tražbina da ocijeni.

55 U tim okolnostima, na četvrto i peto pitanje valja odgovoriti da članak 41. Uredbe br. 1346/2000 treba tumačiti na način da vjerovnik može u okviru stečajnog postupka prijaviti tražbinu, a da formalno ne navede datum njezina nastanka, ako se pravom države članice na čijem je državnom području otvoren taj postupak ne nalaže obveza navođenja tog datuma i ako se potonji može bez posebnih poteškoća ustanoviti iz dokaznih isprava na koje se taj članak 41. odnosi, a što je na nadležnom tijelu koje je odgovorno za ispitivanje tražbina da ocijeni.

## Troškovi

56 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

1. **Članak 1. stavak 2. točku (b) Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima treba tumačiti na način da je tužba za utvrđenje postojanja tražbina radi njihove prijave u okviru stečajnog postupka, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, isključena iz područja primjene te uredbe.**

2. **Članak 29. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da se ni po analogiji ne primjenjuje na tužbu poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku koja je isključena iz područja primjene te uredbe, ali koja ulazi u područje primjene Uredbe br. 1346/2000.**

3. **Članak 41. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku treba tumačiti na način da vjerovnik može u okviru stečajnog postupka prijaviti tražbinu, a da formalno ne navede datum njezina nastanka, ako se pravom države članice na čijem je državnom području otvoren taj postupak ne nalaže obveza navođenja tog datuma i ako se potonji može bez posebnih poteškoća ustanoviti iz dokaznih isprava na koje se taj članak 41. odnosi, a što je na nadležnom tijelu koje je odgovorno za ispitivanje tražbina da ocijeni.**

Potpisi